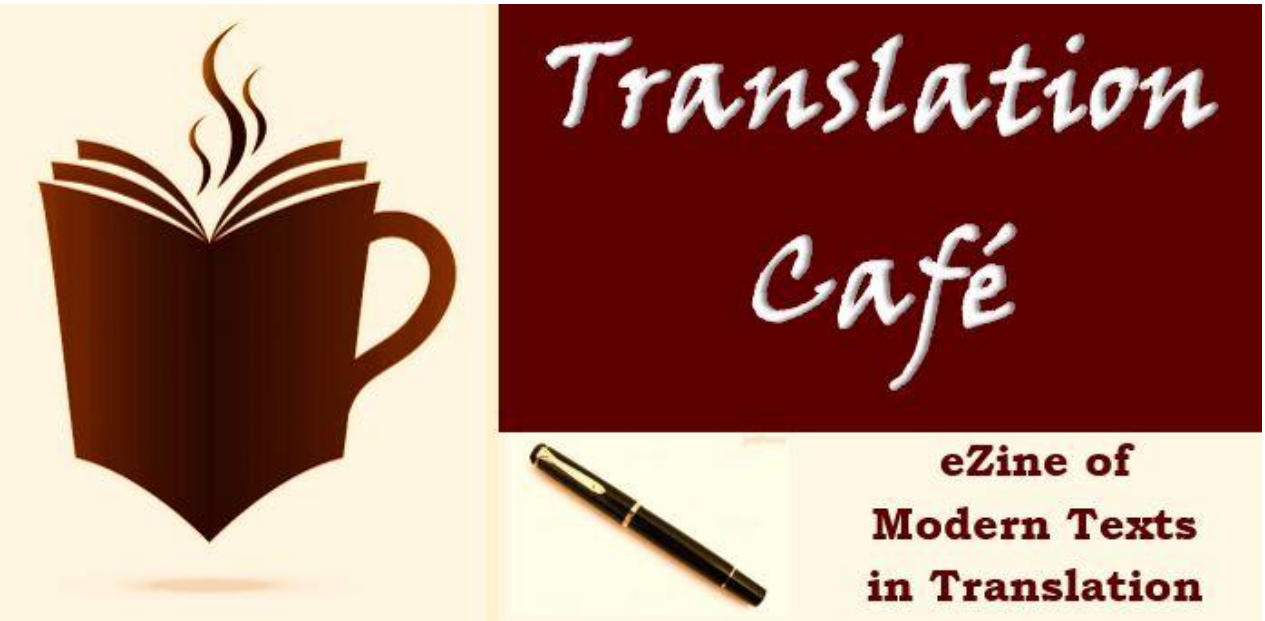

Nr 238 **27 februarie 2024**

Alison Lock

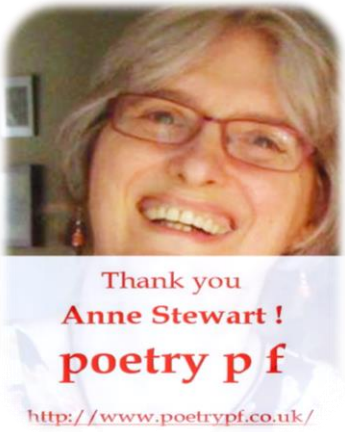

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Cătălina-Diana Teliban

Coordonator: Prof. Dr. Nadina Vișan
Redactor de număr: Silvia Petrescu

Translation Café

eZine of Modern Texts in Translation

Lidia Vianu
Director

UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

UNIUNEA SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA

BRITISH COUNCIL

MUZEUL NAȚIONAL AL LITERATURII ROMÂNE

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Alison Lock

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Cătălina-Diana Teliban

Cuprins

Ocean p. 4
Octoluna p. 5
Câmpul de luptă unde sălășluiesc străbunii p. 6
fugă p. 7
Fecioara din Truro p. 8
9 noiembrie 2016 p. 9
(după rezultatele alegerilor SUA)
Pădurea Comemorativă – Dovestones p. 10
Modele de supraviețuire p. 11
Sfat pentru un fiu p. 12
Banca asta ți-e dedicată ție, Poetule p. 13
Privind flăcările focului de tabără din sat p. 14
Răsărit în vale p. 15
Colecționarul de vâsc p. 16
Lecția de pian p. 17
Scoarță p. 18
Femeia care a prins o planetă p. 19
Cum s-a-ntocmit lumea p. 20
Despre trezire p. 21
Stelele mării p. 22
Aducându-mi aminte de țipar p. 24
Drumul către Valea Orchy p. 25
În camera lui Gandhi p. 26
Binecuvântarea p. 27
Hexagon p. 28
O unduire a aerului p. 29
Prima dragoste, cafeneaua Island p. 30
Ceasul solar p. 31
Sonetul ce se odihnea în pom p. 32
(după poezia lui Ted Hughes „Uliul odihnindu-se”)
Canalul Huddersfield: Barajul 26 p. 33
Kandahar p. 34
Ancore p. 35

Loc de joacă p. 36
Zbor de rândunică p. 37
În lumina pală p. 38
Boi p. 39
West Nab p. 41
Sărut p. 42
Osmoză p. 43
Stelele narciselor p. 44
Temperatura s-a lăsat sub zero p. 45
Capul Gurnard p. 46
Cântec de leagăn p. 47
Batjocura lui Jack Frost p. 48
La graniță p. 49
Os de pește p. 50
În afara trupului p. 51
Aura p. 52
Lebăda de mare p. 53
Legat de construirea zidurilor p. 54
(pentru Julie)
Grădini la asfințit p. 55
(lângă A38 în Woodbrooke, Birmingham)

4

Ocean

Oceanul se retrage
mi-atrage propria fluiditate,
toate elementele
nașterii și morții
se întâlnesc aici
la țărm.

5

Octoluna

Lună. Ești plumburie.
Un nimb înnegurat, o coroniță
ieșită din orbită, obișnuită cu stelele
o piatră de praf, un vals lent.

Lună. Ești stacojie.
Un miraj, o smintire de cornute,
un magnet, o lingură rece
pe tâmplă. Un fandango.

6

Câmpul de luptă unde sălășluiesc strămoșii

Privește marginea orizontului,
fortăreața de piatră,
locul unui ținut
marcat de excrescențe
pe cerul aspru cu ascuțite
siluete unde negrul întâmpină un pal
gri, unde vântul e un spirit
zăbovind în fisuri.

Hăuri adânci stăvilesc
ecourile, șoapte secrete
ale unui trecut nescris, dar smuls
în chinurile nesăbuinței, foșnind
prin iarba neagră, unde durerea
unei pietre aruncate, este purtată
de o turbărie ce nu îi va da drumul niciodată.

7

fugă

murmurând
pe strune de harpă
șiruri de întârziate călătoare
grauri pe un portativ
așteptând pivotul
unui curent nestatornic
țeastă lângă țeastă
gata de fugă

8

Fecioara din Truro

Șueta turiștilor, senzația de plutire
tămâie ce poartă cotidianul dinăuntru
măreața catedrală, arcuindu-se ascendent, criptata
vitejie-nghețată pe plăci pietruite.

Dar nu am venit să pornesc o cruciadă
și cum mă strecor printre șiruri de scaune de plastic,
o găsesc în umbrele întunecate ascunsă
după un stâlp, Fecioara cu Pruncul ei,

la tainic adăpost, departe de privirile indiscrete.
Mă-ntreb dacă e clădită din marmură lustruită
sau altă piatră înnegrită, nu carbune,
dar la atingerea mea e un tăciune stins și cald,

textura ei, trup de abanos.
Simt miros de lapte dulce, iar pruncul
își ascunde fața în pieptul ei. Mă privește ca și cum ar spune,
„acum că ne-ai găsit, lasă-ne-n pace.”

9

9 noiembrie 2016
(după rezultatele alegerilor SUA)

Brăzdând lanurile, un torace spart de pietre
se ridică sub un strat subțire, alb, de lână. Hârtoape
de-a lungul cărării, ce prind un val alunecos ca laptele.

Mă plimb de-a lungul drumului alb, neatins, dorindu-mi
să-mi gravez amprentele pe zăpada proaspătă.
În scurt timp trec de o alee cu pomi ce des-

part două lanuri. Aud un ciripit, un murmur
un susur din fagii ce niciodată nu-și
leapădă fragilele frunze, nici măcar în palele de vânt.

Stropi de zăpadă aluneca printre ramuri
în conversații despre știri ce nu le-nțeleg
– înțelepciunea lor fiind limitată doar la aceste lanuri, pe

acest pământ, sub acest cer. După ochiul meu
măsurându-le înălțimea și grosimea, sunt aici de-o sută de ani
poate mai mult, vărsându-și semințele, purtându-și zăpezile,

întinzându-se în sus și în exterior, transmițând
singulara priveliște unei necunoscute lumi. Îi ascult
spunându-mi despre timp și locuri și momente.

10

Pădurea comemorativă - Dovestones

Citim pe un afiș al rezervației naturale
despre dieta fiecărei păsări, despre ce nevoie are.
Mergem mai departe, mâncând înghețate,
printre copacii devotați
cu dedicații indicați
după date, câteva cuvinte despre ale lor vise.

Pe care l-ai alege? Glumim oarecum.
Ce pom ai fi? Gorun,
mesteacăn alb, arin negru,
sorb? Cireș sălbatic, spun,
așa i-aș putea oferi zilnic mâncare
mierlei, sturzului, bursucului.

11

Modele de supraviețuire

De pe mal văd stropi albi pictând apa
în tot golful: găuri de scufundare, explodând uneori
simultan sau aleator. Gâștele de mare se afundă.

Fără laudă, fără acrobații, direct înăuntru,
cu aripile strânse lângă corp.
Sunt vânătorii, rachete pricepute ațintite pe pradă.

Sub suprafață sardinele se-mprăștie. Nu pot vedea
modelele complexe pe care le țes, și nici
caleidoscopurile pe care le făruesc din frică.

12

Sfat pentru un fiu

Azi cade o ploaie înghețată. Prognoza
pentru zăpadă nu mai e doar o umbră
pe un ecran, ci o ceață palidă, zărită
când privesc pe geam către
capetele plecate de *Vibrunum tinus*
ale căror flori roz contrazic anotimpul.

Sunt cine urma dintotdeauna să fiu
așa cum vremea știe
cum să ne-mbătrânească: strecurându-se umedă
printre oase, pocnindu-ne genunchii
când vânturile nordice aduc
zăpada din Siberia sau Arctic.

Și totuși, în ciuda vârstei mele, a înțelepciunii
nu mă crezi când spun
că nu vei simți diferența
– hanoracul subțire nu va tine piept ploii
– tricoul nu va întoarce niciodată căldura
căminului meu de la pieptul tău.

Poate după ce vei fi trăit
o sută de-anotimpuri, vei ști și tu cum
cele mai blânzi ploi se strecoară în fiecare fibră, cum soarele
îți va pocni pielea de pe gât, că
vânturile vestice îți agită mintea până și tu
vei spune tot ce spun și eu – altcuiva.

13

Banca asta ți-e dedicată ție, Poetule

Poate dacă stau aici o vreme va veni inspirația.

Mă-ntreb dacă și tu privești
daliile, sporul casei, frunzele de palmier.

Ești uimit de iarba de pampas – exotică, avidă de lumină
sau ești cuprins de umbra gunnerei?

Poate mirosul înțepător al gălbenelelor-ți aduce aminte
de anii ce-au trecut, lăsând aroma lor bine cunoscută

a timpului ce se scurge – iar un copil
pe tricicletă încolțește margaretele înalte

iar ele-și pleacă capul părintește, în timp ce
floarea soarelui geme, aruncându-și semințele

pe sol unde razele dimineții îmbie
picăturile de rouă să se ridice de pe banca ta.

14

Privind flăcările focului de tabără din sat

Când crește Luna Vânătorului suntem licurici
dansând până la brazare. Ne vom retrage
umbre palide jubilând la strigătul final.

Precum trecerea lunilor, să ne-ntărească sufletele,
aprindem rugul amintirilor amărui;
când crește Luna Vânătorului suntem licurici.

În spatele nostru, răcoarea brumei înghețate-i aproape,
gata să lovească pământul într-o clipă, o bătaie,
umbre palide jubilând la strigătul final.

Cenușa e o stea, constelații plutesc pe lângă
coaja lunii, o semilună de zloată;
când crește Luna Vânătorului suntem licurici.

Un mesteacăn alb e martor sub un cer desfrunzit
îmbolit în fața flotei arzătoare,
umbre palide jubilând la strigătul final.

Cum purtăm lumina către o nouă zi,
vom detrona blestemul iernii.
Când crește Luna Vânătorului suntem licurici,
umbre palide jubilând la strigătul final.

15

Răsărit în vale

Norii șovăie
peste puii mărunți
un banc de pești
un cer de macrou.

Un râu șerpuiește
un brat mort
dilatat
lanuri crăpate.

Ceață suspendată
umbre rapide
în ape mici
boișteni plutind.

În ochi de stârc
pește argintiu potolit
dorința împlinită
a hipnozei.

Soare roșu înălțând
zbor înaripat
petale-n evantai
un zmeu roșu.

16

Colecționarul de vâsc

Am găsit-o-n pod după ce-ai murit.
Eticheta pe spate indica „Colecționar de vâsc” 1845.

Poza, răsucită-n rama roasă de viermi,
arăta o buturugă de care-atârna un lujer meschin.

Dedesubt era o fată cu brațele-ncărcate
de frunze și boabe ce-atârnau de-a lungul rochiei

acum alb murdar, plină de fundițe, aștepta un sărut
însă nimeni n-a găsit-o-n pod, deci niciodată nu l-a văzut.

17

Lecția de pian

Am mere în palme, cu coaja roșie,
le simt roșeața de ceară, ținându-le
într-o mângâiere fermă și emoționată.

Nu am voie să le las să cadă pe clape
iar mâinile mi se arcuiesc în strânsoare când se înclină
peste game, aruncând cu arpegii peste tot.

„Ai exersat săptămâna asta?" mă întreabă
cu rigla tremurând deasupra unei pătrimi
cu picioarele umflate sprijinite pe marginea scaunului meu

încleștate în dresuri ca niște cârnați durdulii.
Degetele mi se opresc și apoi „Trosc" – mă ustură
până în măduva oaselor mele necoapte.

18

Scoarță

Sunt în interior
pielea mea
nu e a ta
la fel cum
afară
lapovița îmi bate
fața
pământul îmi pictează cu puncte
tălpile
în pielea noastră
suntem două
frunze pe o ramură

19

Femeia care a prins o planetă

Era vremea Lunii Lupului
când planeta iernii se ivi.

Pe deal, în fiecare noapte
își apăsa ochiul de cilindru, așteptând
să se mărească.
E imposibil de dovedit, spuse el,

însă nu îi negă existența.
Știa că era suficient un singur clic
al diafragmei.
Un singur urlet.

20

Cum s-a-ntocmit lumea

Când aud foșnetul pânzelor
mișcându-se-n stinghie
agitând acea parte din mine
care tânjește să ocrotească totul
să zboare peste cele mai învolburate mări
să găsească o zonă de ancoraj
de unde să vegheze
peste toate cele trei sute șaizeci de grade.

Atunci mă voi scufunda în adâncuri
reînnoindu-mi celulele una câte una până ce
toate sărurile corpului mi se vor cristaliza
în note și cuvinte care cântă
un tril al puilor ce-abia le-au dat penele
ale căror zboruri dezmierdă minunile
vieții într-o colivie firavă de oase.

Și când coastele-mi vor pluti libere
voi conduce vântul
prin grinzile acoperișurilor de operă
unde visele devin realitate
în nori de ploaie ce destăinuie adevăruri
despre cum s-a-ntocmit lumea,
cu dragoste, ș-apoi
inima-mi slobodă va plânge.

21

Despre trezire

Ne lepădăm pielea-viselor
ascunzând duhul

în timp ce petale gingașe dezvăluie
miriadele de culori

ale unei Lalele Pestrițe:
alb, violet, vărgat

– nuanța unei alte zile
căscând în rouă.

22

Stelele mării

i

Un cormorant pe o stâncă
se scufundă adânc
pliscul încovoiat
prins într-o smucitură-n sus
cu gâtul dilatat
precum o branhie deschisă
înghițind întregi
fălci, aripioare, solzi de pești
fără să lase-n urmă un semn
în marea fără de cusur.

ii

Iau un flux întreg de nisip
pentru clepsidra mea
adun o lentilă de cristal
erodată până la luciu
și o vâr
în orbita ochiului meu.
Prin ea văd unde
vorbesc norii-ntunecați
despre lemnul ce plutește
în fluxul din apropiere.

iii

Acum eu sunt cormoranul
mă uit în jos
și privesc
stelușele de mare
înotând

23

în jurul picioarelor mele
ca niște stele pământești
și noaptea știu
care e cerul și care e marea.

24

Aducându-mi aminte de țipar

Apele lacurilor tremură, dar nu de la frig;
e suficient de călduț cu gulerul ridicat
în timp ce privesc curentul dezlegând ghemul
de buruieni plutitoare.
Fără țintă la-nceput, dar apoi
ca și când trebuie să evadeze, sunt smulse
din rădăcinile ancorate, unduindu-se libere.

Atunci îmi amintesc țiparul
la capătul liniei – scâncetul meu
în timp ce, trăgând spre mine, lanseta îndoită ca o semilunar,
persist ca și cum n-am ce să fac
decât să lupt cu șarpele ce cosește aerul.

Strânsoarea-mi slăbește, dau drumul
lansetei, arunc plasa.
Precum amintirea însăși
linia de nailon șerpuiește prin apă,
încordată anticipând ultima scufundare.

Azi peștii strălucitori sunt calmi
– carne lucioasă, cozi ce se zbat,
conducându-și airpioarele dorsale printre bobinele verzi.
Dând din gură. Sunt atrași, dar nu
de un pescar amator
ci de modelele create de insecte.

25

Drumul către Valea Orchy

În mașină, zdruncinați
când roata se agață
de căprioara moartă.

Acum mergem
pe urmele altora,
pe traseul lor sângeros.

Bolovanii
din vale
îngrădesc cursul râului.

Ochii mei fără clipire.

26

În camera lui Gandhi

O pasăre cade de pe streașina ferestrei mele noaptea
crudă, dornică să se avânte, fâlfâindu-și aripile, căzând
ridicându-se în salturi deasupra barajului de trezire.
Ratează, dar cade drept în plasa capcanei mele de vise.

Pene pe tijă, penaj moale de pui, cioc ascuțit,
coaste osoase ce se zbat în țesătura largă
ce se strange tot mai tare cu fiecare bătaie.

Mă gândesc, ce viață risipită, născută în zadar pentru a urma
un final iute. Și Gandhi spune

nu e viață fără curaj, ș-aici
micuța pasăre zbătându-se-n plasă e toată curaj
mândria luptei sale reverberând în momentul etern
dintre zbor și zburat, proaspăt fluturat

din camera viselor mele și-n tot acest timp
mă privește portretul de pe perete.

27

Binecuvântarea

După ce te-ai născut, am plantat un pom
– un puiet de păr.

Licărirea unei lopeți în soarele după-amiezii, un semn
pentru sol să-l hrănească cu blândețe

un ritual reînnoit de sunetul unui prunc.
Cu timpul, bobocii apar, atât de albi pe cât

ți-e roză pielea. Capete firave tremurând în adiere.
Un salut către Hera.

Apoi vin fructele; miezuri de creație.
Fructele pântecelor tale? Fiecare o singură lacrimă.

Timpul rabdă să vină în zbor aripa unui înger;
iar recolta noastră slăvește primul scâncet, binecuvântarea noastră

și așa te-ai născut
– o amintire lentă a unui păr.

28

Hexagon

Dacă vrei s-auzi liniștea, stai pe loc,

dar nu îi cere fluturelui să-nghețe
nici libelului să-și ascundă aripile pestrițe

nu-i ordona albinei să oprească fluxul nectarului.

În schimb privește-n fagure,
ridic-un singur hexagon

către cerul albastru,
și vezi cum toate laturile se unesc.

Nu e niciun sunet,
dar vei vrea să plângi.

29

O unduire a aerului

Glasul nostru
o unduire a aerului
pescărușii plutesc
aducând oceanul tău la mine
umplând fântâna adâncă din a mea cameră
a inimii. Văd plaja unde
respirația ți-e neînfricată și

deasupra umărului meu
o amintire cu tine fugind orbește
frânele scrâșnind
precum păsările mării acum.

Mi-a bătut inima atunci
și apoi după un ritm care te-a definit

acum picioarele ți se afundă în nisip în timp ce
imprimi textul
vieții tale
în urechea mea
deschisă

30

Prima dragoste, cafeneaua Island

Alice curăță o masă
furată
de reflexia cafetierei
șterge o pată
își aranjează părul
buzele feței din cilindru se arcuiesc
scutură
o firimitură
ochii i se măresc
sub capacele convexe.

Peste drum
Jack îngenunchează
sub o arcadă
fața-i ascunsă
protejată
de flăcările azurii
se ridică
către propria-i reflexie
roșește cu un rânjet
leapădă mănușile

pășește de-a lungul camerei

ea vede o lucire în ochii ca de focă

el încremenește în loc

ușa se deschide sub o rază

lumina strălucește pe clavicula ei.

31

Ceasul solar

Era octombrie anul trecut, a optsprezecea zi de naștere
când grădina îi întorcea spatele Soarelui
– așa c-ai așteptat să vină primăvara
când razele erau suficient de puternice pentru sarcina de a măsura timpul

O fântână veche pentru păsări a fost soclul perfect
curățând lichenii de pe piedestalul pietruit
am scos la iveala un heruvim:
gol, genunchii slabi, degetele goale, aripile desfăcute.

Ai umplut bolul cu ciment și ai pus cadranul în frâu,
apoi ai legat ultimele narcise,
ai învățat trandafirii să se cațere,
ai făcut un pat de pământ pentru arpagic.

Trebuie să fi fost două când ai observant
fasciculul subțire al umbrei limbii.
Ți-ai dat jos pălăria și-ai intrat în casă
să vezi ce oră arăta orologiul.

32

Sonetul ce se odihnea în pom

(după poezia lui Ted Hughes „Uliul odihnindu-se")

Mă voi desprinde din margini de paltin
și picătură cu picătură din cuvinte insinuante
seva mea de ceară, cerneală udă. Vreau să mă înfășor
în jurul nervilor tăi prin cuvinte; să articulez
valuri onctuoase, replici intemeiate cu înțelepciune
și istețime. Să povestesc fiecare frază absurdă
sau bilet tandru pe care-l consider
un „poem", în sensul general al cuvântului.
Îmi voi răsuci și îmi voi purta penele în zbor, semințele-mi
în locuri albe, misterul strofei
vei încerca să-l înțelegi (așa dictează scrierea mea).
Ochii-ți sunt ascunși de măiestria mea.
Ca să mă găsești privește dincolo de bolta
dihotomiei lexicale a oamenilor.

33

Canalul Huddersfield: Barajul 26

Alunecos, cu bălți de noroi,
mergem de-a lungul marginii de piatră
a tranșeului, pas cu pas.

Prind mâinile fiului meu,
una în față, una în spate.
Traversăm podul

către baraj, stăm pe margine
privind
porțile țepene sub presiune, curgerea.

Pereți întunecați cu licheni. Aroma verde.

34

Kandahar

Un băiat găsește o stea căzută

dintr-un buzunar de comori
întinde mâna

trage de lațul ce declanșează capcana -
o furtună, îl ridică la înălțime

mai sus, către un semicerc incandescent
și după cade într-o ploaie

de sâmburi de rodii prelingându-se pe sol
roșu dulce, roșu închis, roșu-negru.

Acum e lumină, se leagănă strălucitoare,
flutură și el un ciot bandajat

ca și cum s-ar întinde către o rază de lună.

35

Ancore

Suntem pe un pod, pietre lipite cu licheni bătrâni—dar sunt goluri, crăpături, spărturi. Pentru moment sunt umplute; amintiri, plimbări trecute, ascultări, numirea momentelor, ridicarea bagajelor, destăinuirea, povestirea vieților noastre. Acum privim apa, auzim plescăitul râului peste pietre și pe margine—oclusivele.

copacii

își scapă conurile

zăpadă topită

36

Loc de joacă

Trecem cu mașina prin parc, văd copii în leagăne, dând din picioare, ajungând tot mai sus, un băiat învârtind un carusel, gâfâind, tot mai repede, în timp ce o fată privește. Văd un singur copac, cu ramuri fără frunze asemenea unor oase dezgolite, aplecate asupra lor, aproape îmbrățișându-i. E ca și cum seva a dispărut și copacul este izgonit, abandonat de cursa fertilă a frunzelor și semințelor și mugurilor și bobocilor și tuturor celorlalte lucruri ce răbufneau ca iarba luncii și gardul viu. Țipetele și urletele și bucuriile de la locul de joacă se aud în ecou, tot mai încet, până ce parcul, acest moment în timp, dispare din vedere, dincolo de geamul lateral.

pui cărora abia le-au dat penele

care nu știu

că bolta e nesfârșită

37

Zbor de rândunică

Îmi place să merg cu trenul. Dar nu e întotdeauna un mod confortabil de a călători, în funcție de cât este de aglomerat, și dacă funcționează aerul condiționat – să fie răcoare, dar nu prea frig.

Și trebuie să fiu într-o stare de spirit potrivită ca să mă pot bucura de darul de a ajunge într-un loc nou. Așteptarea îmi dă emoții, mai ales dacă e un loc în care nu am mai fost înainte.

Tot drumul mă uit pe geam la peisajul ce se schimbă constant: orașe care se transformă în sate, o frântură dintr-o grădină micuță, o pisică pe marginea unui pod. Și apoi vine schimbarea, când trecem printr-un tunel, momentul acela în care luminile se aprind și întunericul transformă geamul într-o oglindă, iar eu rămân uitându-mă la mine însămi, sau la versiunea mea inversată, acea reflexie a persoanei pe care o recunosc ca fiind eu – până când ne izbește lumina zilei – și părăsim golul întunecat.

unde rândunelele
merg pe urmele noastre
o fereastră de lumină

38

În lumina pală

Degetele fiecărei zile se întind pe sub păturile de frunze, eliberând miresmele pădurii; tomnatic. Castanul sălbatic își deschide mugurii verzi, țepoși, pregătiți să se desfacă, dar ferm sigilați pânăîn momentul în care se coc pe deplin – iar eu sunt acolo, din nou – cu cei trei fii ai mei, adunând castane, umplându-ne buzunarele, folosindu-ne puloverele pe post de coșuri. Cel mare se uită să fie solide, le mușcă să le testeze duritatea, în căutarea unui campion; cel mijlociu o caută pe cea mai strălucitoare, bijuteria aurită; în timp ce mezinul dă cu piciorul în pământ, ridică grămezi de frunze în aer, împrăștiindu-le, țipând de bucurie. Apoi cei mici îl fugăresc pe fratele lor, amândoi râvnind la cea pe care tocmai a pus-o în buzunar. Se încaieră, îmbrâncesc, se rostogolesc pe jos, se luptă. *Ia uitați ce-am găsit!* spun eu. Fug către mine, distrași de la luptă. Le arăt o coajă perfectă, tocmai crăpată, nașterea unei perechi marmorate – castane gemene.

O morișcă învârtindu-se
dansez cânt sclipesc
extazul luminii

39

Boi

Ne strecurăm în pădure, pășind pe frunzele uscate de fag ale toamnei trecute, afundând coji de nuci în noroiul gros; ca un pocnet de oase. Urcăm pe un pârleaz de piatră, aproape târându-ne prin ilicele dese care atârnă pe partea cealaltă, și ne continuăm sporovăiala în timp ce ieșim din peștera verde de scaieți.

Câinele se zburlește, cu coama infoaită, umerii încordați. Și după o vedem – turma blajină, ronțăind iarba, stârnind mirosul acela de pajiște proaspătă, mirosul verii. Nu ne trece prin gând să ne întoarcem din drum. Ce-ar putea să ne facă? Încep să se audă glasuri, o forfotă de cuvinte. Suntem curiozitatea însăși, repausul într-o zi rumegată. Doi oameni, un câine, îmbăcsind aerul cu mirosul de spaimă proaspătă.

Prima data vin doi, îndreptându-se către noi cu copitele prin iarba amestecată cu noroi, apoi li se alătură încă trei. Seamănă, animale negre, sănătoase. „Boii…", spune prietena mea. „Ia-o spre poartă." Îmi miros propria teamă și le aud respirația și horcăiala prea aproape de spatele meu. S-a-mprăștiat vorba și acum se apropie de noi, mișcându-se mai rapid, cu capetele în jos și în sus și în părți. „Continuă să mergi, nu te opri, nu fugi." Mantra mea. Mă înghiontește un bot sau mi se pare?

Vin în salturi, sar, zburdă, dansând în pas de do-si-do. În față, în spate și împrejur din nou, în calea noastră, între noi și poartă. Mase de negru. Prietena mea trage de lesă, câinele lipit de coapsa ei, mergând cu pași mari, mai repede ca mine. Încerc să par încrezătoare, ca o persoană ce merge cu un scop pe o potecă bine stabilită peste un lan – dar nu-i un drept în jungla pastroală.

Hotărârea îmi pălește, alunecă cu transpirația în josul spatelui. Turma vrea câinele, vor câinele, dar câinele se înfășoarăîn jurul piciorului prietenei mele, iar o privire în spate mă informează căși lui îi e teamă, în timp ce boii se bucură de ziua anostă devenită palpitantă. Sunt adolescenții din lumea turmei. Mă gândesc la hormoni, mișcări bruște, uși trântite, impulsivitate. Nu mă ajută.

„Uși!" strigă prietena mea când un animal imens îi blochează calea, apropierea dând iluzia că este mai mare. Se mișcă dar sare repede înapoi între noi. Mă uit la poartă. E mai departe. Abia suntem la jumătatea câmpiei. Văd stâncile care formează

pârleazul și continui să respire. Rămân aproape de noi. Când măîntind către stânci, bucurându-mă de răceala lor, alunec printre ele, strecurându-mă pe partea cealaltă.

De dincolo de perete ne privesc ochii lor blajini. Câinele latră.

41

West Nab

În circumferința din West Nab,
pe o vergea de drum,
lânga casa pietrelor ce se leagănă,
e silueta unui cocoș

pe cerul limpede. Pete de mușchi
îmbobocesc pe pereți de piatră, ținuturile
de margine unde vânturi salbatice
au rupt trunchiurile verzi ale copacilor.

Speriat de fiecare motor ce trece, de rostogolirea
roții, aripa unui cocoș de munte
e cusută pe asflat pe-o țesătură
de penaj de bronz – o cunună a celui ucis pe curbă.

42

Sărut

Suntem sub lumina reflectoarelor
pășind pe o scenă pietruită

valurile ne fură
s—urile

în timp ce limbi argintate
învelesc țărmul

ochii ni se schimbă
sub benzile de leduri

buzele noastre sunt
luna plină.

43

Osmoză

Eu sunt lacul,
deasupra sunt rândunelele
care lovesc și se răsucesc în vânt
aripi întinzându-se către gândurile mele
precum fâșiile de hârtie care joacă în aer
și aterizează plutind la vale.

Sunt cuvintele tale
care cad pe pielea mea lichidă
picături de cerneală, cuvinte care pătează
destrămate, cu margini uzate
esențe absorbite.
Osmoză.

44

Stelele narciselor

din eter răsar:
narcisă, coprină, narsis
lucind pe drum
dincolo de soare galben
stele albe

—strălucitoare și reci—

căzute dintr-o
galaxie îndepărtată, iute-
răcite de ger
sub stejarul gol
să iasă și să piară-n tihnă.

45

Temperatura s-a lăsat sub zero

O cioară stă cocoțată, singură, negru pe fundal de gri, privește
îmbujorarea glacială a verdeții de anul trecut.

Un gard stă pe jumătate deschis, misiuna sa de-a despărți
zădărnicită de sârma ruginită.

Gropile pivnițelor sfărmate, pereți crăpați,
o ramură grea pe pereții de cărămidă.

Conuri albe și roșii ce nu mai avertizează.
Cusăturile desfăcute ale unei mingi de fotbal.

Mașini devenite fier vechi, strivite unele pe altele, zgâriindu-și
spatele, aplecate în vântul tăios.

Grămezi de nisip, acoperite de licheni până vin stropii
iernii, noaptea pe drumuri.

Vopsea albastră scorojită pe o scară, de sine stătăoare,
forjată din fier. Evadarea către nicăieri.

46

Capul Gurnard

De pe Capul Gurnard privesc
o zi fără cusur: albastrul
învolburatului azur, adâncul
nuanțelor unei mări de lapis.

Știu acest loc—tot
ce e dedesubt, și dincolo
—felul în care pivotează.
Nu mă impresionează/intimidează nimic.

Aceste stânci de granit
sunt paznicii
celor care cad, care se-nalță
unde-mi rămâne să plutesc.

47

Cântec de leagăn

Înotând pe spate,
mișcându-te prin valuri
aritmice de ape nemiloase. Erai
cea ce te scăldai mereu, care în zilele la iarbă verde
plonjai în șuvoaiele munților, aruncând
cu apă în surorile tale, chicotind.
Hai înăutru, strigai, făcând semn cu mâna,
dar brațele-ți sunt de prisos
acum — înfășurate în jurul pruncului tău, tânguitoare,
ținându-vă gurile
la suprafață, chinuindu-te
să-i alini plânsetele, și, dac-ai putea,
ai fredona un cântec de leagăn.

48

Batjocura lui Jack Frost

Frunzele fagului de astă-iarnă foșnesc, agățându-se de amintiri
— un hârșâit ce-ți irită mintea, pustiit în îngheț.

Iarna opune rezistență iar flora Freyei se-nnegrește-n ger.

Buchețelele gingașe-ale păducelului acoperă tulpini spinoase, ascunzându-si
acele de fus într-o podoabă dantelată, dulcii optimiști.

Aduc Primăvara deși iarna opune rezistență.

Iarba proaspătă suscită seva, o boare verde
peste plămânii reci ai Pământului. Niciun suflu

Iarna opune rezistență iar flora Freyei se-nnegrește-n ger.

Nicio șoaptă, niciun echilibru pe-acest pisc, unde plutește
pocnetul insectelor timpurii, ce suspecteazp ciocorul descolăcit.

Coada-calului e singura goarnă de sezon.

49

La graniță

O pasăre fâlfâie
prin aer, nestingherită
de sârma ghimpată.

Un bărbat evadează,
dar este oprit
de gard.

Un fluture de noapte se zbenguie
în lumina farurilor,
apoi pleacă.

O copilă se agață—
nădăjduiește,
crede.

Un vierme împinge
prin pământ,
dizolvându-se.

50

Os de pește

Un os de pește,
un schelet Paleozoic
o nălucă, o apariție
pe o ecografie.

Douăsprezece săptămâni in vitro
și iată-te
perfect
funcțional.

Privim pasărea,
peștele, făcut
în ale noastre vise
pe un cuib de perne.

Acum, aici, pe un ecran
încadrat de o latură
de numere, cifre,
procente, ești

aici, dar nu chiar
scufundat momentan
într-o lume lichidă
așteptând să dai la schimb

pocnete de ultrasunete
pentru plânsete
aeriene nici
de pește, nici de pasăre.

51

În afara trupului

La început e numai sudoare și efort si aproape că
mă-ntorc. Să cedez sau să continui: n-am de ales
– dar nu am pic de mândrie. N-am fost niciodată cea
care să vrea să ajungă în vârf, să egaleze un scor. Pietrișul
îmi fuge de sub picioare, alune –

când pe margine, treizeci de metri sau mai mult
prin ceața deasă. Aerul se subțiază, îmi stă în gât,
mă zdruncin ca și cum mă desprind de vale, dând la schimb
trupul și fibrele pentru miile de ferigi,
sângele pentru zăpadă topită, oase din piatră de moară.

52

Aura

O revărsare de ceară fierbinte
se lipește de învelișul
interiorului meu moale.

Știu ce veste aduce.

Luminoase peste cerul nopții
stelele clipesc
felinarele se răsucesc
înainte să explodeze

oprindu-mă din misiunea mea
de a dezvălui
mireasma pământului.

53

Lebădă de mare

Cei dragi ei
dorm sub clar de lună
semiluni albe
gravate pe negru.

Ea plutește
în largul apei,
apoi își scufundă ciocul
să întoarcă o piatră

pe mal
în timp ce un roi
de făpturi
freamătă pe nisip.

Aripile-i se-nfășoară
peste un substrat verde
picături, unduindu-i
silueta regală.

Netulburată,
înotătoarele-i negre
se mișcă fără cusur
ca ochiul său pătrunzător

ochește-un salt
apoi cu precizie
gâtul își reia forma
într-un arc delicat.

54

Legat de construirea zidurilor
(pentru Julie)

Nu e felul acela de zid care să te-oprească pe tine sau ai tăi
din a trece pe partea cealaltă.
Este acel fel de zid care te oprește-n
loc, din cauza dipolmației.

Privește mâinile unei femei: delicate, cu degete lungi,
cu oase firave dar agile în abilitate și bunătate.
Privește cum ia lopata, sapă tranșeul,
taie solul să facă temelii.

Cum zăbovește la fiecare piatră, la forma ei,
dacă e lovită sau acoperită cu cruste de licheni.
Cum își imaignează fiecare rocă unică
scoasă afară din stâncă, înțelegând

anii petrecuți în calea
distrugerii de soare și furtună și întuneric, sau încărcată,
cu ploaia grea, la fundul grădinii unde
iarba-șișerpuiește rădăcinile sârmoase.

Pune fiecare piatră deoparte, mare-ntr-o parte
mică-ntr-alta, ia o daltă și un ciocan
să le-altoiască, să spargă acele bucăți mărunte și caudate
– sunt bune de umplutură. Fiecare piatră,

cu patina pestriță sau netedă, va avea un loc
în peretele acestei femei, la fel care rocă de la adăpost.
Un perete se face piatră cu piatră,
potrivit cu vecinii din fiecare latură.

55

Grădini la amurg
(lângă A38 în Woodbrooke, Birmingham)

Pomii foșnesc în aerul inundat de combustibilul fosil, sclipind
în oglinda lacului fosforescent, capturând
reflexia unei pisici albe ca luna.

Dincolo de zidurile grădinii, dervișul traficului
urlă pe șoseaua de compresie, iar salcia
de miază-vară se pleacă în fața stelelor de leurdă.

Un suspin greoi capitulează la amurg, o licărire
a luminilor crepusculare de stradă, urletul
unei ciocănitoare verzi în lăstarii pomilor.

Ciclul de compost creează o sălbăticie
administrată, nemișcată cu excepția zborului
de cărăbuși, apariției viermilor.

Ultima slujbă de seară: zgomotul motocicletei.

Alison Lock

Interviu de Cătălina-Diana Teliban

Cătălina-Diana Teliban: I think a good place to start is the beginning – could you tell us a little about how you started your creative writing journey? Did you begin with poetry, or was prose your first endeavour? Did you always know you wanted to be a writer?

Cătălina-Diana Teliban: Cred că cel mai bine este să începem de la început – ați putea să ne vorbiți puțin despre cum ați început cu scrierea creativă? Ați început cu poeziile sau cu proza? Ați știut dintodeauna că vreți să fiți scriitoare?

Alison Lock: I was an avid reader as a child, and so my imagination was informed by words. There has always been a thread of writing throughout my life, but I did not take writing seriously until later in life when my youngest child started school. Then, I went back to college to take an MA in Creative Writing. I had very little confidence in my writing and felt I needed feedback and to meet with others who had similar interests. I went with the idea of completing a novel, but the course also taught me other forms of writing. I enjoyed writing poetry, and I felt encouraged when I won a prize to have my first collection published.

Alison Lock: Am fost o cititoare pasionată încă de mică, așa că mereu am avut imaginația dominată de cuvinte. Am scris mereu de-a lungul vieții, dar nu am luat-o în serios până mai târziu, când copilul meu cel mai mic a intrat la școală. M-am întors la facultate atunci și am urmat un program masteral de Scriere Creativă. Nu eram foarte încrezătoare în ceea ce scriam și simțeam că am nevoie să primesc feedback și să întâlnesc alți oameni cu interese similar. Am mers acolo în ideea de a scrie un roman, însă cursul m-a învățat și alte forme de scriere. Mi-a plăcut să scriu poezie și m-am simțit încurajată când am câștigat un premiu care consta în publicarea primei mele antologii.

Cătălina-Diana Teliban: From the collections I've read, it seems like nature and personal experiences are your primary sources of inspiration, but is there any other place you draw inspiration from? For instance, if you

Cătălina-Diana Teliban: Din antologiile pe care le-am citit reiese că natura și experiențele persoanle sunt sursele principale de inspirație pentru dvs., mai există totuși alte lucruri care văinspiră? De exemplu, dacăvă simțiți

happen to be dealing with writer's block, what is a good way of combating it for you?

Alison Lock: It is undoubtedly true that nature plays an important part in my life. Living close to the moors in West Yorkshire, I am very aware of the changing seasons. I am also aware of the internal changes that happen when we are absorbed in the outside world, how nature affects us, and how we humans affect the environment – not always in a good way. It is the relationship between the two that interests me. As for writer's block, I don't usually experience it as I have a few projects on the go at any one time, and therefore I can go from one to the other when the going gets difficult.

Cătălina-Diana Teliban: Could you tell us about some of your favourite poets or writers? Works which resonate with you?

Alison Lock: One of my favourite poets is Jane Hirshfield, an American Buddhist poet. I love the focus on the minutiae of life, the deep noticing of the world around us, the reflections. I'm currently reading the poetry of Jane Kenyon.

blocată creativ, cum vă descurcați cu acest lucru?

Alison Lock: Cu siguranță natura joacă un rol important în viața mea. Din cauză că locuiesc foarte aproape de ținuturile muntoase din West Yorkshire sunt mereu conștientă de schimbarea anotimpurilor. Și la fel când vine vorba de schimbările ce au loc înăuntrul nostrum când suntem absorbiți de lumea din jur, cum ne afectează natura, și cum noi oameni afectăm mediul înconjurător – nu întotdeauna într-un mod bun. Relația dintre cele două este de interes pentru mine. Cât despre blocajele creative, nu mă lovesc de acestea deoarece lucrez la mai multe proiecte în același timp și prin urmare pot să mă mișc între ele când ceva devine mai dificil.

Cătălina-Diana Teliban: Ne-ați putea vorbi despre poeții sau scriitori dvs. preferați? Opere care rezonează cu dvs.?

Alison Lock: Una dintre poetele mele preferate este Jane Hirshfield, poetă americană budistă. Îmi place foarte mult că se concentrează pe detaliile vieții, observațiile profunde legate de lumea din jur, reflecțiile. Acum citesc poeziile lui Jane Kenyon.

Cătălina-Diana Teliban: How do you think readers nowadays perceive poetry? Do you think it's harder to build an audience as a poet in this day and age?

Alison Lock: Many people write poetry these days, and that can only be a good thing. There are many online magazines as well as the traditionally published ones now, so there are far more opportunities for publication. Readers of poetry are often writers too. Whether it's harder to build an audience these days, I don't know. I have been publishing poetry for more than ten years, and I guess my readership is interested in the same subject matter.

Cătălina-Diana Teliban: In your opinion, what makes a poem stand out? Is it the theme, or rather, something about the way in which the writing flows (like rhyme, rhythm etc.)?

Alison Lock: I think any theme can stand out, although one that is topical is more likely to engender interest. Some people like poetry with a strong rhythm or rhyme scheme, and others are more interested in where the poems take them. The latter is more of interest

Cătălina-Diana Teliban: Cum credeți că se raportează cititorii din ziua de azi la poezie? Credeți că este mai greu să găsiți un public pentru poezie astăzi?

Alison Lock: Mulți oameni scriu poezie acum, ceea ce nu poate fi decât un lucru bun. Sunt multe reviste online pe lângă cele tradiționale, deci sunt mai multe oportunități pentru publicare. Cititorii de poezie sunt adesea scriitori la rândul lor. Nu știu dacă este mai greu să obții un public în zilele noastre. Eu public poezie de mai mult de zece ani, și bănuiesc că persoanele care o citesc sunt interesate de aceleași subiecte.

Cătălina-Diana Teliban: Ce face o poezie să se remarce, după părerea dvs.? Sunt temele, sau mai degrabă ceva la nivelul scrierii (cum ar fi rima, ritmul etc.)?

Alison Lock: Cred că orice temă poate fi remarcabilă, deși una de actulitate are mai multe șanse să genereze interes. Unii oameni preferă poeziile cu ritm puternic sau rimă, și alții sunt mai interesați de „călătoria" pe care o fac printr-o poezie. Cea din urmă este mai

to me as long as the poem is well crafted too.

Cătălina-Diana Teliban: Since you have an MA in Literature Studies, do you think studying literature makes it harder or easier to write literature of your own? Do you sometimes get caught up in more theoretical aspects, like figures of speech, techniques and such? Do the things you have learned in university about how to critically read literature affect the way you think while writing?

Alison Lock: Doing an MA in Literature Studies/Creative Writing helped me feel more confident in my writing skills. It was a course where we looked at a wide range of literature and had the option of taking a creative pathway. It was on developing the creative writing side of the course when I felt more validated. I have heard an argument that with so many people going to college to 'learn' creative writing it can mean that many works are bland and formulaic. I think learning the basics is always a good idea.

Cătălina-Diana Teliban: Do you think writing poetry is a craft that can be learned and taught, or do you think it's more similar to an interior calling you

pe gustul meu, atâta timp cât poezia este bine construită.

Cătălina-Diana Teliban: Din moment ce aveți un masterat în Studii Literare, considerați că este mai greu sau mai ușor să scrieți literatură odată ce ați și studiat-o? Vă împotmoliți vreodată în aspecte teoretice, cum ar fi figure de stil, tehnici și așa mai departe? Vă afectează ce ați învățat în facultate despre cititul printr-o lentilă critică atunci când scrieți?

Alison Lock: Am fost mai încrezătoare în scrierile mele după ce am urmat masteratul de Studii Literare/Scriere Creativă. Urmam cursuri unde studiam o mare varietate de opera literare și aveam și posibilitatea de a alege un drum creativ. M-am simțit cel mai bine dezvoltând partea de scriere creativă. Am auzit o opinie depsre cum faptul că atât de mulți oameni merg la facultate să „învețe" cum să scrie nu înseamnă decât că multe dintre scrieri devin anoste și stereotipice. Consider că este mereu o idee bună să înveți lucrurile de bază.

Cătălina-Diana Teliban: Considerați că scrierea de poezie este ceva ce poate fi învățat și predat, sau credeți că se apropie mai mult de o chemare

are born with? I read on your website that you have taught writing courses, have you ever encountered a student who seemed unable to express themselves through this creative outlet?

interioară cu care suntem născuți? Am citit pe site-ul dvs. că ați predat cursuri de scriere creativă, ați întâlnit vreodată un elev care nu reușea deloc să se exprime prin acest mod?

Alison Lock: I have tutored Life Writing for Transformation classes, and although we look at published prose and poetry, it is with the idea of it being a launching place, an inspiration, for our own writing. Sometimes it's a single word or phrase that ignites the imagination or triggers a memory. Everyone who comes along writes something or produces some artwork using their creativity to explore their stories.

Alison Lock: Am predat cursuri despre Scrierea despre viață pentru transformare, și deși ne concetrăm pe proză și poezie care sunt deja publicate, le privim ca pe niște locuri de început, sau surse de inspirație pentru propriile noastre scrieri. Uneori un singur cuvânt sau o frază poate da startul imaginației sau poate declanșa o amintire. Fiecare persoană care vine reușește să scrie sau să creeze ceva folosindu-se de propria creativitate pentru a explora poveștile.

Cătălina-Diana Teliban: Could you tell us about the publishing process and how it went for you? Was it intimidating? Was it difficult to get your collections out into the world?

Cătălina-Diana Teliban: Ați putea să ne vorbiți despre procesul de publicare și cum a decurs acesta pentru dvs.? A fost intimidant? A fost greu să reușiți să vă scoateți antologiile în lume?

Alison Lock: I was fortunate (and surprised) to win a competition to publish my first poetry collection, *A Slither of Air*. I have since worked with several other publishers on other books. I love working with a good editor. As a writer, it can be a lonely process with little feedback, and to be

Alison Lock: Am avut norocul (spre surprinderea mea) să câștig un concurs care m-a ajutat să îmi public prima antologie, *A Slither of Air*. De atunci am lucrat cu mai mule edituri la alte cărți. Ador să lucrez cu un redactor bun. Poate fi o experiență singuratică și fără prea mult feedback să fii scriitori, așa

able to share that with someone who is also invested in the work is a delight.

Cătălina-Diana Teliban: Speaking of the publishing process – how does it feel to have an editor potentially tell you to cut parts of your poems or change others? Does it feel intrusive to have someone "adjust" your work?

Alison Lock: Mainly, the editors I have worked with have respect for the writer's integrity, and I put my trust into their skills too. It's a matter of working together to produce the best outcome.

Cătălina-Diana Teliban: What do you think is the best way to promote poetry? Especially to people who have maybe never read or liked to read poetry, or maybe even hold some prejudice against it.

Alison Lock: Some poetry is best listened to rather than read, but it can also work the other way round. Some prefer their poetry to be accessible to them, and others prefer something a little more obscure. I think I'm somewhere in between. As a reader, I like to be able to go away and have something to think about. Sometimes an image can resonate for a long time.

că este minunat să poți împărtăși asta cu cineva care este dedicat acestui domeniu.

Cătălina-Diana Teliban: Apropo de procesul de publicare – cum este ca un redactor să vă spună să tăiați bucăți din poezii sau să le schimbați? Este o intruziune atunci când cineva vă „prelucrează” munca?

Alison Lock: În mare parte, redactorii cu care am lucrat sunt respectuoși față de integritatea auctorială, și măîncred la rândul meu în abilitățile lor. Trebuie să lucrăm împreună ca să obținem cel mai bun rezultat.

Cătălina-Diana Teliban: Care credeți că este cea mai bună cale de a promova poezia? Mai ales oamenilor care poate nu citesc sau nu le place să citească poezie, care poate au prejudecăți față de aceasta.

Alison Lock: Unele poezii sunt mai bune de ascultat decât de citit, dar uneori merge și în sens opus. Unii preferă ca poezia să fie acesibilă, alții prefer să fie mai obscură. Cred ca eu mă aflu la mijloc. Din postura de cititor, îmi place să am ceva la care să mă gândesc. Uneori o imagine poate avea un impact de durată.

Cătălina-Diana Teliban: Are you working on something new right now? If so, could you tell us a little about what we could expect?

Cătălina-Diana Teliban: Lucrați la ceva nou acum? Dacă da, ați putea să ne spuneți la ce ne-am putea aștepta?

Alison Lock: I am simultaneously working on poetry, creative non-fiction, and short stories. I have a 'selected works' coming out at the end of the year, so I am currently working on that. I have recently had a BBC Radio 3 production broadcast. It was wonderful to work with a producer, a sound technician, and have a commissioned piece of music. As it was an intensely personal piece, it was also quite exhausting but very satisfying.

Alison Lock: Lucrez în același timp la poezie, non-ficțiune creativă, și povestiri scurte. Urmează să public o antologie de „lucrări selectate" la finalul anului, deci momentan lucrez la aceasta. Am vorbit recent la BBC Radio 3. A fost minunat să lucrez cu un producător, un tehnician de sunet și să lucrez la o lucrare muziaclă. A fost o lucrare foarte personală, extenuantă dar cu multe satisfacții.

Cătălina-Diana Teliban: What is the best piece of advice you have ever been given regarding writing? Maybe some lesson that stuck with you all along, something you would like to share with newer writers?

Cătălina-Diana Teliban: Care este cel mai bun sfat pe care l-ați primit despre scris? Poate o lecție care v-a rămas în minte de-a lungul timpului, ceva ce ați dori săîmpărtășiți cu scriitorii mai noi?

Alison Lock: My MA Tutor told us that there are two different kinds of writers: the writer who plans and plots out their writing and the writer who feels their way around the walls of a dark room. I am definitely the latter! Once I realised that there was no point in struggling to be something I wasn't, I relaxed into my own writing style.

Alison Lock: Coordonatorul meu de la masterat mi-a spus că există două feluri de scriitori: cei care își planifică scrierile și care bâjbâie ca într-o cameră fără lumină. Eu cu siguranță sunt în a doua categorie! Odată ce am înțeles că nu are rost să mă chinui să fiu ceva ce nu sunt, m-am relaxat și am continuat cu stilul meu propriu de scriere.

Cătălina-Diana Teliban: Since I know you also write short stories and prose, when you get an idea for a piece of writing, how do you decide if it should be a poem or a story?

Alison Lock: I start writing before I ever ask myself that question. It's as if it decides for itself.

Cătălina-Diana Teliban: What is your dearest memory related to writing? A moment that was very important to you?

Alison Lock: I think it was one of the first poems I wrote. It's about my eldest son leaving home. I was invited to read it at an event for York Literature Festival where they'd invited students from the MA course. They'd printed my poem out on a large canvas. I was so nervous; I was shaking. It was the first time I'd read anything in public. I went home on the train carrying the printed-out poem in a large shopping bag.

Cătălina-Diana Teliban: Lastly, I think it would be very interesting if you could tell us what is your favourite poem that you have ever written, and tell us a little about why it's so

Cătălina-Diana Teliban: Din moment ce scrieți și povestiri scurte și proză, cum decideți dacă o idee care vă vine este mai potrivită pentru o poezie sau pentru o poveste?

Alison Lock: Încep să scriu înainte să îmi pun întrebarea asta. Practic, se decide singură.

Cătălina-Diana Teliban: Care este cea mai dragă amintire pe care o aveți legată de scris? Un moment important pentru dvs.?

Alison Lock: Cred că una dintre primele poezii pe care le-am scris. Este depsre fiul meu cel mare care pleca de acasă. Am fost invitată să o recit la un eveniment pentru Festivalul de Literatură din York, unde invitaseră un student de la programul de masterat pe care îl urmam. Mi-au printat poezia pe un tablou imens. Am fost atât de emoționată, tremuram. A fost prima data când am citit ceva în public. Am ținut în brate poemul imprimat tot drumul spre casă, într-o sacoșă mare.

Cătălina-Diana Teliban: Pentru final, cred că ar fi interesant dacă ne-ați putea spune care este poezia dvs. preferată din cele pe care le-ați scris, și să ne vorbiți puțin despre de ce este atât de

important to you and how it came to exist!

Alison Lock: That's a very difficult question! I'm not sure if 'favourite' is the right word for it, but the answer has to be my long poetic sequence, *Lure*. I had an accident four years ago in which I broke my back. I have since recovered, but it was a long process. I wrote about the pain, the accident itself, and in particular, my connection with the natural world – of how it broke me and also healed me. This piece of writing has played a large part in the healing process, especially the emotional aspect.

importantă și acum a ajuns să existe!

Alison Lock: E o întrebare foarte grea! Nu știu dacă „preferată" e cuvântul potrivit, dar răspunsul este *Lure*, o lungă secvență poetică. Am avut un accident acum patru ani în care mi-am rupt spatele. De atunci mi-am revenit, dar a fost un process îndelungat. Am scris despre durere, despre accident, și, în special, despre conexiunea dintre mine și natură – cum m-a distrus și mai apoi vindecat. A jucat un rol foarte important în procesul de vindecare să scriu acest volum, mai ales din punct de vedere emoțional.